

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 7

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

ΧΑΛΚΙΣ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1942

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΚΕΨΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΠΙΣΤΙΣ

Στις 20 Ιουλίου πήραμε τὸ πάρα κάτω γράμμα:

Χαλκίδα 17-7-42

Κύριε Διευθυντά,

Στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ καὶ συγκε-
κριμένα στὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας, σταμάτησα
πάνω ἀπὸ μιὰ ὀλιγόλογη ἀπάντησιν—κριτικὴν σας,
ἀναφερόμενη σὲ κάποιον ποίημα, πού ὁ κ. Τ. Φοίφας
εἶχε προφανῶς ἀποστείλει στὴ σύνταξιν τοῦ περιο-
δικοῦ σας γιὰ ἔλεγχον καὶ δημοσίευσιν.

Δὲν εἶχα ποτὲ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ διαβάσω τὸ
ποίημα τοῦτο γιὰ νὰ τὸ ἐκτιμῆσω ἀνάλογα μὲ τὴν
ἀξίαν του, ὅπως δὲν ἔχω καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
γνωρίζω καὶ τὸ δημιουργό του. Τὸ τελευταῖο τοῦτο
τονίζω, γιὰ νὰ μὴ νομισθῆ πῶς, γράφοντάς σας δὲν
ὠθοῦμαι ἀπὸ ἀγνὰ ἀντικειμενικὰ ἐλατήρια ἢ πῶς ἢ
ὑπαρξῆ κάποιαν γνωριμίαν μου ὅστερὲ τὶς προῦπο-
θέσεις καὶ τὶς δυνατότητες τῆς ἀντικειμενικῆς κρι-
σις. Κάτι τέτοιο ὁμολογουμένως δὲ θάταν τιμητικὸ
γιὰ μένα.

Ἦδη, κ. Διευθυντά, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σας ζη-
τήσω κάποια ἐξήγησιν σχετικὰ μὲ τὴ δικαιολογίαν
πάνω στὴν ὁποία στηρίζετε τὴν ἀπόρριψιν τοῦ ἐν
λόγῳ ποιήματος, ἐξήγησιν πού σὰν πνευματικὸς ἄν-
θρωπος—καὶ ὡς τέτοιον ἀσφαλῶς σας συνιστᾷ τὸ
περιοδικό σας—θὰ δεχθῆτε νὰ μου δώσετε.

Λέτε πῶς τὸ ποίημα εἶναι ὑποκειμενικόν.

Ἐρωτῶ κ' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου, τί ἐννοεῖτε λέ-
γοντας πῶς ἓνα ποίημα εἶναι ὑποκειμενικόν; Μήπως
τυχόν ὅτι εἶναι σουρεαλιστικόν; Ἄλλὰ τότε γιατί νὰ
μὴ δημοσιεῖται; Μήπως παύει νὰ εἶναι ποίημα καὶ
μάλιστα ποίημα πού μπορεῖ νὰ ἔχη ἀντικειμενικὴ
ἀξία; Μήπως δὲν εἶναι Τέχνη ὁ σουρεαλισμός;
Μήπως ἓνα σωρὸ ἀπ' τοὺς ἀξιολογώτεροὺς νέους
ποιητῆς μας δὲν ἐμφανίζουσι κατακάθαρες σουρεαλι-
στικὰς ροπές; Κι' ὅμως δὲν παύουσι γι' αὐτὸ νὰ θαυ-
μάζονται καὶ νὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ ὀλόκληρη τὴ σύγ-
χρονη ἑλληνικὴ πνευματικὴ κοινωνία καὶ νὰ τιμῶν-
ται μ' ἓνα σωρὸ ζένες κριτικῆς.

Δὲν ἀναφέρομαι τῇ στιγμῇ αὐτῇ, κ. Διευθυντά,
στὸ ἂν κάνατε καλὰ ἢ ὄχι νὰ μὴ δημοσιεύσετε τὸ
ποίημα τοῦ κυρίου, ἀλλὰ ἢ κατάπληξιν πού δοκί-
μασα διαβάζοντας τὴν ἀπάντησίν σας μὲ ὠδήγησε
σὲ πλατύτερες σκέψεις.

Μήπως τυχόν λέγοντας πῶς ἓνα ποίημα εἶναι
ὑποκειμενικόν ἐννοεῖτε πῶς ἀναφέρεται σὲ ἀπολύτως
ὑποκειμενικοὺς στοχασμοὺς, πού ἔχουν ἀξία μόνο
γιὰ κείνον πού τοὺς κάνει—γιατί λίγοι σκέπτονται
ἔτσι—ἢ πῶς πηγάζει ἀπ' τὰ βάθη τῆς σφαίρας τοῦ

ἀπολύτως ἀτομικοῦ ἢ τέλος ὅτι ἔχει πολὺ προσω-
πικὸ χαρακτήρα στὴ μορφή ἢ τὴν οὐσίαν;

Μὰ τότε, κ. Διευθυντά, πῶς συμβαίνει νὰ θεω-
ρεῖτε ὡς ἐξαιρετικὰ συστατικὸ στοιχεῖο γιὰ τὸ
συνεργατῆ σας κ. Μ. Κούκ, τὸ γεγονὸς πῶς ὑπῆρξε
κάποτε γνώριμος τοῦ ἀλησμόνητου Καβάφη, ποιητοῦ
δηλαδὴ πού φαίνεται πῶς καὶ σεῖς ἀναγνωρίζετε
τὴν ἀξίαν, ὁ ὁποῖος ὅμως ποιητῆς σ' ὀλόκληρο τὸ
καλλιτεχνικό του ἔργο ἔχει διοχετεύσει τόση ποσό-
τητα ἄκρατου ὑποκειμενισμοῦ, ὅσο πολλοὶ ἐλάχι-
στοι—ἴσως κανεῖς—στὴν ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς
λογοτεχνίας;

Ἄλλὰ καὶ κάτι ἄλλο:

Τί θέλετε νὰ εἶναι ἓνα ποίημα... ἀντικειμενικόν;
Ἄλλοίμονο ἂν εἶχαμε τὴν ἀξίωσιν ἀπ' τὴν Τέχνην
νὰ περιβληθῆ κ' αὐτὴ τὸ μανδύα τοῦ ἀντικειμενι-
σμοῦ, ἀπ' τὴν Τέχνην πού εἶναι μιὰ ἀποκρυστάλλωσις
τῶν πιὸ βαθεῖων, τῶν πιὸ κρυφῶν, τῶν πιὸ ἐσωτερι-
κῶν καταστάσεων τῆς ψυχικῆς μας ὑπόστασις κατα-
στάσεων πού—πρὸς Θεοῦ κ. Διευθυντά—εἶναι δυ-
νατὸν νὰ δώσουμε ἀντικειμενικά; Θὰ τὶς ζημιώ-
ναμε· τί λέω... θὰ τὶς κακοποιήσαμε, θὰ τὶς
καταστρέψαμε. Δὲ θάμενε τότε παρὰ νὰ ποῦμε πῶς
πρέπει ἢ τέχνην νὰ ὑπηρετῆ καὶ ἠθικὰς ἢ κοινωνικὰς
σκοπιμότητες, γιὰ νὰ ρίξουμε τοὺς φραγμοὺς πού
τὴν χωρίζουσι ἀπ' τὶς ἐπιστήμες πού δουλεύουσι σὲ
πρόσκαιρες βάρβαρες ἐξουσίες, νὰ τὴν κάνουμε
κ' αὐτὴ ἐπιστήμη καὶ νὰ μεταβάλουμε τὴν περιοχὴ
τῆς ἀπὸ πεδίο τοῦ πιὸ εὐγενικοῦ τρόπου ἐκδηλώ-
σεως τῶν βαθυτέρων ψυχικῶν ἀνησυχιῶν, τῶν πιὸ
κρυφῶν μας ἐπιθυμιῶν πού ἀγωνίζονται νὰ πάρουν
κάποια συγκεκριμένη μορφή—γιατί δὲν μποροῦν νὰ
μένουν μέσα μας φυλακισμένες, σιωπηλές—σὲ πεδίο
πεζῶν λογικῶν ἀναζητήσεων καὶ στοχασμῶν, ἀνικά-
νων νὰ ἐπιτύχουν τὴν πνευματικὴν μας γαλήνη, ἀνι-
κάνων νὰ μᾶς μεταφέρουν στὴν ποθητὴν κατάστασιν
τῆς πνευματικῆς Νιρβάνας ἀπὸ τὴν ὁποία σήμερα
πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἔχομε ἀπόλυτη
ἀνάγκην.

Μὲ τιμὴ
ΑΓΙΣ ΑΙΓΑΙΟΣ
Χαλκίδα

* * *

Γράψαμε, στὸν ἐπιστολογράφον μας καὶ τὸν παρακα-
λοῦσαμε, ἀπὸ τὴν στήλη τῆς ἀλληλογραφίας, νὰ μᾶς
κάμῃ τὴν τιμὴ νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὸ πραγματικὸν τοῦ ὄνομα,
—τὸ ὁποῖον καὶ θὰ κρατούσαμε μακριὰ τῆς δημοσιότητος,
—γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντοῦσαμε στὸ πάρα πάνω γράμμα του.

«Ο κ. Άγις Αιγαίος, όμως, έτήρησε, μέχρι τής στιγμής, σιγή ψαριού».

Ο επιστολογράφος μας, λοιπόν, δεν καταδέχεται να μάς συστηθῆ. Καταδέχεται τις σελίδες μας, ζητεί την φιλοξενία μας, κάτι περισσότερο: μάς ζητεί έξηγήσεις, για την κρίσι μας, στέκεται τιμητής... και τῶν αδυνάτων υποστηρικτῆς, αλλά έννοει να μη βγάλη την μάσκα του παληά έλληνική άρρώστεια: έλλειψι θάρρους γνώμης. Και υπάρχουν, τέτοιες περιπτώσεις, πού έχει κανείς λόγους να μην εμφανίζεται εἰς τὴν δημοσιότητα με τὸ ὄνομά του. Η καλή πίστις, όμως, επιβάλλει όταν κανείς στέλνει κάτι σὲ ένα οποιοδήποτε φύλλο, για να δημοσιευθῆ με ψευδώνυμο να στέλνη χωριστά δύο λόγια με τ' ὄνομά του.

Μπορούσαμε, λοιπόν, κι' έμεις, με τὴν σειρά μας, να πετάξουμε τὸ γράμμα τοῦ κ. Αιγαίου στὸ γνωστὸ καλάθι και να τὸν αφήσουμε να περιμένῃ—με τὴ μάσκα φορεμένη.

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» όμως, σὰν πνευματικὸ ὄργανο, και ὁ ὑπογραφομένος, ὡς ἄνθρωπος, δὲν ἤμπορουν να ἔχουν τὴν νοοτροπία τοῦ επιστολογράφου τῶν. Πολὺ δὲ περισσότερο τὴν ἀκαταδεξία του και τὴν ἐριστικὴ και ἐπιτιμητικὴ διάθεσί του.

Μέσα, όμως, στὸ γράμμα τοῦ κ. Αιγαίου, διακρίνουμε τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπο, με τὶς πλούσιες γνώσεις και με τὶς ὁρθές, κατ' ἀρχήν, ἐπὶ τοῦ διγομένου θέματος, ἀντιλήψεις του. Γι' αὐτὸ, και παρὰ τὴν ἀκαταδεξίαν του, ὑπέροχοι τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως και τῆς καλῆς πίστεως, δημοσιεύουμε τὶς ἀντιλήψεις του και ἀπαντοῦμε σύντομα στὶς ἀπορίες του.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ ΜΑΣ!!!

Εἴχαμε συνηθεῖσει τοὺς συνδρομητὰς και ἀναγνώστας μας τὸ φύλλο να τὸ δίδουμε πάντα τὸ πρῶτο 10ήμερο κάθε μηνός. Τοῦ Ὀκτωβρίου, όμως, τὸ φύλλο δὲν μπορέσαμε να τὸ δώσουμε ἐγκαίρως. Ἡ σημερινὴ ζωὴ με τὶς τόσες δυσκολίες και ἀνάγκες τῆς, μάς στερεεῖ τῶν μέσων τῆς ἀπολύτου τακτικῆς ἐκδόσεώς μας. Οἱ τυπογράφοι, λ.χ. πού ἐξέδιδαν τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα», πιεζόμενοι ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς ὑποχρεώθηκαν να ἀλλάξουν ἐπάγγελμα. Κι' ἔτσι ἔμεινε μιὰ ὀλόκληρη Χαλκίδα,—με τόσα τυπογραφεῖα—πού να μὴ μπορῆ να τυπώσῃ ἕνα ὀκταεπίδο φύλλο τὸν μῆνα.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ ἐκδοσίς μας ἀπειλήθηκε διὰ ὀριστικῆς διακοπῆς. Εὐτυχῶς ὁ ἄνθρωπος, πού διευθύνει και ἐκδίδει αὐτὸ τὸ φύλλο, ἔχοντας ἐπίγνωσι τῶν ὑποχρεώσεών του πρὸς τοὺς συνδρομητὰς του και γενικότερα στὸ εὐβοϊκὸ κοινὸ, κατέβαλε κάθε προσπάθεια, κι' ἐφθασε μέχρι ταξειδίου εἰς Ἀθήνας και ἐξέδωσε τὸ φύλλον ἐκεῖ και ἐξησφάλισε, μάλιστα, τὴν ἀπρόσκοπτον μελλοντικὴ του ἐκδοσι.

Τὶ συνεπάγονται τώρα εἰδικὰ ταξίδια στὴν Ἀθήνα και ποία ἡ ἀκρίβεια τῶν σημερινῶν εργατικῶν στὴν Πρωτεύουσα, εἶναι ὁ καθένας σὲ θέσι να τὸ καταλαβαῖνῃ.

Πλέον τούτου ἡ ἔλλειψι και ἡ ἀκρίβεια τοῦ χαρτιοῦ. Καὶ τὸ χειρότερο πού τόσον οἱ τυπογραφικές, ὅσον και τοῦ χαρτιοῦ ἡ τιμές, δὲν εἶναι σταθερές. Ἀπὸ ἐβδομάδα με ἐβδομάδα κι' ὄλο αυξάνονται. Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ καὶ ἕνα περιοδικὸ, πού ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ζεῖ ἀπὸ συνδρομές, να κανονίσῃ τὶς συνδρομές του ὀριστικά.

Διαμαρτύρεται ὁ επιστολογράφος μας γιατί εἴπαμε στὸν νεαρόν συνεργάτην μας κ. Τ. Φοίφα, πὼς τὸ ποιημάτάκι του ἦταν πολὺ ὑποκειμενικὸ. Καὶ μάς κατηγορεῖ—και μάλιστα ὄλως διόλου δικολαβικά—πὼς εἴμαστε κόντρα στὴν ὑποκειμενικὴ ποίησι.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ κ. Αιγαίος ἔχει, πιθανῶς, δίκιο. Εἴπαμε, πρὸ παντὸς καλὴ πίστι. Στὶς δύο ἐκείνες κριτικῆς γραμμές μας θάρρεπε να γράψουμε πὼς τὸ ἀπορριφθὲν ποίημα ἦταν μιὰ «πολὺ κακὴ ἔμμετρο ἔρωτικὴ ἐξομολόγησι», τότε θὰ λέγαμε περισσότερο τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ στὴν πραγματικότητα, αὐτὸ ἦταν, και λυπούμεθα, πού τὸ κριθὲν και ἀπορριφθὲν αὐτὸ στιχούργημα, δὲν τὸ ἔχουμε για να τὸ παραθέσουμε ἔδῳ, να φανῆ πόσο τὸ δίκιο τοῦ χαρακτηρισμοῦ μας, εἶναι με τὸ μέρος μας. Ἄδιάφορο, κι' ἂν, λέγοντας στὸν ἀποστολέα του, με λεπτότητα, πὼς ἦταν πολὺ ὑποκειμενικὸ, δώσαμε ἀφορμὴ στὸν κ. Αιγαίον να βγῆ ἀπ' τὸ «καρτέρι του» και μετεμφισμένος, να μάς ρίξῃ με τὴν «ρέμιγτων» Νο 12 καρμπίνα του, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Αὐτά, μιὰ για πάντα, για τὸν επιστολογράφο μας, πού ἀντὶ να ὀπλιστῆ σὰν ἀστακὸς και να περιμένῃ τὸ πέρασμά μας ἀπὸ τὸ ἀπόρητο «ταμποῦρι του»—τὴν ἀνωμυάν του—θάρρεπε σὰν πνευματικὸς ἄνθρωπος, πού φαίνεται, ἀπὸ τὸ γράμμα του, πὼς εἶναι, ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐκκλήσεις τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» και να μάς ἐνίσχυε με τὴν συνεργασία του, για τὸν σχηματισμὸν μιᾶς δάσεως μέσα στὴ σημερινὴ πνευματικὴ Σαχάρα.

A. ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Ὅπως δῆποτε για να μπορέσουμε να καλύψουμε τὰ μεγάλα ἔξοδα τῆς ἐκδόσεώς μας ὀρίζουμε ἀπὸ 1-10 42 τὶς συνδρομές σὲ χίλιες δραχμές τὸν χρόνο. Χωρὶς και μ' αὐτὸ να εἴμαστε βέβαιοι πὼς ὁ ἀνήφορος τῶν ἐξόδων θὰ σταματήσῃ και πὼς θὰ μπορέσουμε, τελικὰ με τὶς συνδρομές αὐτές, να καλύπτουμε τὶς δαπάνες τῆς ἐκδόσεώς μας.

Για ὅλα αὐτὰ χτυπάμε δυνατὰ τὸ κουδοῦνι και παρακαλοῦμε καθένα, πού ἐπιδοκιμάζει τὴν προσπάθειά μας, να μάς ἐνισχύσῃ, στὸ δρόμο μας—δρόμον ἀνηφορικόν, δύσβατον μὰ ὅμως τόσον ὠραῖον.

«ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

Χ Α Λ Κ Ι Δ Α

Πὼς με τραβᾶνε ἡ ξενητείες κι' ἡ νύχτες! Τί παγίδα... μοῦ στήνουν τ' ἀκρογιάλια σου πλατεῖά κι' ἀλλαρηνά. Πὼς νοσταλγῶ μι' ἀγύριστη φυγῆ... Μακρὰ Χαλκίδα, ἀπὸ τὰ φῶτα σου τὰ βραδυνά.

... Σ' ἄεφνους δρόμους ν' ἀνοιχτοῦν τ' ἀχόρταστά μου μάτια κι' ἄς με τρομάζουν χαλασμοί, φουρτούνες, ἀστραπές. Κι' ἄς γίνῃ τὸ τιμόνι μου συντρίμια και κομμάτια Γαλήνης κι' ὦρες ἤσυχες; Δὲν μ' ἄρεσαν ποτέ.

ῶ! αὐτὴ ἡ λαχτάρα! Νάφευγα μιὰν ἐσπέρα πού θὰ χτυπᾶν στὸ φρούριο ἡ καμπάνες γιορτινά, κι' ἄς με πατάξῃ—σφουνας—τῆς νύχτας ἡ φοβέρα σ' ἄεφνες πολιτείες, ἔρμες. Νά.

Θὰ φύγω. Ὁ κόσμος; ἄς γελάει γι' αὐτὴ μου τὴ μανία ὦ! Ξέρω. Ξέρω τί θὰ εἰποῦν οἱ... κύριοι κι' οἱ... σοφές. Μὰ κεῖ π' αἰώνια μιὰς φυγῆς με λυώνει ἡ ἀγωνία, μες σ' ἄγριες, ἄς χαθῶ καταστροφές.

1942

Καλλιόπη Σκαρίμπα

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Οἱ μὲν γὰρ χρημάτων, οἱ δὲ ἀνθρωπισμοῦ δέονται»
ΔΙΟΓ. ΛΑΕΡΤΙΟΣ (II, 70)

Για τὴν περίοδο πού περνᾶμε ἡ διαπίστωση τῆς «παρακμῆς» τῆς ἔγινε φανερὴ λίγα χρόνια μετὰ τὸ πρῶτο μισὸ τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ και ὀλόκληρο τὸ δέκατο ἔνατο αἰῶνα, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύεται και ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη γέννησε τοὺς πῖο μεγάλους διανοητῆς τῶν αἰώνων και ἔκανε τὴ γνωριμία τῶν ψηλοτέρων κορυφῶν τοῦ κριτικοῦ στοχασμοῦ. Τότε ἡ ἰδεολογία τῆς ἐποχῆς ἀποκορυφώθηκε με τὴ θεοποίησι τοῦ ἀτόμου. Καλλιεργήθηκε και ἐπιβλήθηκε ἡ ἀντίληψη ὅτι στὴν κοινωνία τὸ κύριο στοιχεῖο εἶναι τὸ ἄτομο και ἡ κοινωνία γέννηκε για χάρι του. Τὸ ἄτομο μπορεῖ να ἐνεργῆ ὅπως ἐκεῖνο θέλει σύμφωνα με τὸ συμφέρο του. Ὁ σκοπὸς του εἶναι ἀνώτερος και ἐπικρατέστερος ἀπὸ τὸ σκοπὸ τῆς κοινωνίας. Δὲν γεννήθηκε ὅμως ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ ἀτομικισμὸς. Ἄπλως ὅπως εἴπαμε ἀναγνωρίστηκε, καλλιεργήθηκε και ἀπλώθηκε ὡς τὰ πλάτη κοσμοθεωρητικῆς ἀντίληψης. Ὁ ἀτομικισμὸς σὰν κοινωνικὸ φαινόμενον εἶναι παιδί προγενεστέρως ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς πού ἡ οἰκονομικὴ ἐξέλιξη τῆς κοινωνίας ἔφερε τὴ διάσπαση στὴν κοινωνικὴ μορφή τῆς συντροφικότητας και τοῦ ὁμαδικοῦ βίου. Ἡ τελευταία αὐτὴ μορφή τῆς κοινωνικῆς συμβίωσης ἔμεινε πᾶ νοσταλγικὴ ἀνάμνηση για τὴν ἀνθρωπότητα πού τὴν τραούθησαν οἱ φιλόσοφοι και οἱ ποιητῆς σὰν τὴν χρυσὴ ἐποχὴ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας (Ἡσιόδου Ἔργα και Ἡμέραι στιχ. 109—111). Ἄφοῦ στὸ ἐπίπεδο τῆς ὕλικῆς ζωῆς τὸ πρόβλημα τῆς ὑπαρξης ὕστερα ἀπὸ τὴ διάσπαση πού εἴπαμε πάρα πάνω, ἔγινε τελειῶς ἀτομικὸ ἔπρεπε και στὴν ἐκδήλωση τῆς κοινωνικῆς συνείδησης τοῦ ἀνθρώπου να πάρῃ τέτοιο χαρακτήρα και ἔτσι ἐκδηλώθηκε. Ἄπο τὴν Ἀναγέννηση ὅμως και δῶθε ἐνῶ ἀλλάξε σιγὰ σιγὰ ἡ οἰκονομικὴ συγκρότηση τῆς κοινωνίας ὁ ἀτομικισμὸς ἔμεινε και φανερώθηκε σὰν ἐπιβίωση ἱστορικὴ ἀρνητικὴ και ἐπομένως σὰν τέτοια ἀποτελεῖ νεκρὸ στοιχεῖο για τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπρεπε να ἀπορριφθῆ. Γίνεται ὅμως τὸ ἀντίθετο. Με τὴν καινούργια οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη τῆς ἀνθρωπότητας κατορθώνει να διεισδύσῃ σ' ὄλους τοὺς πόρους τῆς κοινωνικῆς ζωῆς και σ' ὄλες τὶς μορφές τῆς κοινωνικῆς συνείδησης! Στὴν τέχνη, στὴ λογοτεχνία, στὴν ἐπιστήμη, στὴν ἠθικὴ κλπ. Κατὰ τὴ γνώμη μας ἡ ἐπικράτηση τῆς ἐπιβίωσης αὐτῆς βρίσκεται σὲ συνάρτηση και ὀφείλεται κυρίως στὴν ἐξαιρετικὴ θέση πού πήρε τὸ χρῆμα στὴν οἰκονομία τὸ ὁποῖο μετέβαλε τὴ μορφή και τὴν ἔννοια τῆς ἰδιοκτησίας στὸ στάδιο αὐτὸ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ παράγοντας αὐτὸς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἔδωκε τὸ μυστικὸ κλειδί στὸν καθένα να κρατᾶ με τὴ μορφή μισοῦ κομματιοῦ κίτρινου μετάλλου πολὺ μικροῦ πού δὲν ἔχει καθ' ἑαυτὸ καμμιά ἀξία ἢ και ἐνοῦ χαρτιοῦ, τεράστιες ποσότητες οἰκονομικῶν ἀγαθῶν στὴ διάθεσί του. Ὁ φεουδάρχης τοῦ Μεσαίωνα, π.χ. ἔπρεπε να ἔχῃ τοῦ κόσμου τὶς ἀποθήκες για να μπορέσῃ να διατηρήσῃ τὰ ἀπαραίτητα για τὴ ζῆση του, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ 19ου αἰῶνα μποροῦσε ὀποιαδήποτε στιγμὴ να ἔχῃ περισσότερα κρατῶντας στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του δέκα ἢ εἴκοσι δράμια χρυσάφι. Αὐτὸ σημειώθηκε στὴ νοοτροπία τοῦ ἀνθρώπου με τὴν ὑπερεκτίμηση τοῦ ἐγῶ του γιατί τοῦ ἔδινε τὴν

ἀντίληψη τοῦ κυρίρχου πάνω σὲ κάθε τι ἀφοῦ μποροῦσε να ἔχῃ ὅτι θελήσει ὀποιαδήποτε στιγμὴ. Τὸ καινούργιο ὅμως αὐτὸ φαινόμενον στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ δὲν ἐπὶρρέασε ἀπλῶς τὴν νοοτροπία τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀκόμα περισσότερο σημείωσε στὴν μοῖρα του τὴ γέννηση μισοῦ νέου Θεοῦ πού ἡ παρουσία του ἔγινε ἀφόρητη φανερὴ σὲ ὄλες τῆς μορφῆς τῆς κοινωνικῆς συνείδησης ὅπως εἴπαμε. Στὸν τομέα τῆς λογοτεχνίας τὴ θέση τοῦ πνεύματος παληότερων ἐποχῶν πού ἦταν πέρα για πέρα ἐπικὸ, γιομάτο δράση και θυσίες, τὴν πέρνει ὁ λυρισμὸς πού ἀντιπροσωπεύει τὴ φωνὴ τῆς κολακείας και τὰ ἀτομικὰ συναίσθηματα και τραγουδᾶ τὸ ἄτομο ἢ τῆς ἀτομικῆς πράξεις. Τὸ ρωμάντισο «ὁ Ροβινσώνας» τὸ διαβάζουν ὄλοι ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν διασκευή του σὲ βιβλίο παιδαγωγικὸ ἀπὸ τὸ Γερμανὸ παιδαγωγὸ Κάμπε. Πῆρε τὴ μορφή λαϊκοῦ ἀναγνώσματος γιατί ἀποθεώνει τὸν ἀτομικισμὸ και δείχνει τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀτόμου πού δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ κανένα ἄλλον παρὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του. Αὐτὴ ἡ φόρμα τῆς λογοτεχνίας ἱκανοποιεῖ πέρα για πέρα τὴν μανταλιτὴ τοῦ ἀνθρώπου πού βλέπει κεῖ μέσα ἀποθεωμένο ἑαυτὸ του. Μιὰν ἄλλη εἰκόνα μάς δίνει ὁ Ντοστογιέφσκη στὸ βιβλίο του «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ σπῆτι τῶν πεθαμένων». Εἶμαι πρόθυμος λέει να δώσω ὄλο τὸν κόσμο για ἕνα καπίκι. Νά χαθῆ ὁ κόσμος για να πῶ τσάι; Θὰ πῶ να χαθῆ ἀρκεῖ να ἔχω τὸ τσάι μου.

Πῖο πέρα, καινούργιες λέξεις για τὴν ἐκφραση τῶν ψηλοτέρων ἀνθρωπίνων συναίσθημάτων πέρνουνται ἀπὸ τὸ φτωχὸ και ἀπόλυτα πεζὸ λεξιλόγιο τοῦ χρηματιστηρίου, ἔτσι λέμε αὐτὸς ὁ φίλος εἶνε «μάλαμα» ἢ εἶνε «χρυσὸς» ἄνθρωπος. Τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης ἀποδίνεται με «τὸ χρυσὸ μου», «θησαυρὸ μου» ἐκφράσεις φτωχῆς και γυμνῆς ἀπὸ κάθε ποίηση ἢ μεγαλεῖο. Ἡ γύμνια τους φαίνεται περισσότερο ἀποκρουστικὴ ἄμα τῆς βάλῃ κανένας πλάι σὲ ὁμοιες φραστικῆς ἐκδηλώσεις παληότερων χρόνων π.χ. ἐκείνων πού ἀντιπροσώπευσε ὁ Κικέρωνας στὰ γνωστὰ γράμματα στὴ γυναῖκα και τὸ παιδί του. Ἄκόμα περισσότερο ψυχικῆς ἀπόλυτα καταστάσεις ἀποτιμούνται σὲ χρῆμα. ἔτσι ἡ «ψυχικὴ ὀδύνη» πού δοκιμάζει κανένας ἀπὸ ἕνα ξυλοκόπημα π.χ. περνᾶ χωρὶς πολυλογίες με μιὰ καταδικὴ σὲ πρόστιμο! Εἶνε πέρα για πέρα θλιβερὴ ἢ διαπίστωση αὐτὴ και τραγικὴ, τέτοια πού ἀνάγκασε τὸν Σπένσερ να ρίξῃ τὴν κραυγὴ πὼς εἶνε ἀνώφελη και κάθε προσπάθεια για μεταβολὴ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀνθρώπων σὲ χρυσὴ, τῶν ἀνθρώπων πού τὰ ἐνστικτὰ τους ἔγιναν μολυβένια. Ἄλλη ἐκδήλωση κλασικῆ τῆς νοοτροπίας αὐτῆς εἶνε ἡ πολιτογράφηση σ' ὄλους τοὺς λαοὺς τῆς παροιμίας «ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα».

Ἡ ἐποχὴ μας πήρε πάλι χαρακτήρα ἐπικὸ, ἠρωϊκὸ. Ἀνάλαβε κοσμικῆς εὐθύνες. Πάνω ἀπὸ τὸ αἶμα πού χύθηκε φορμάρεται νέος τύπος πολιτισμοῦ με καινούργιες μορφές ζωῆς και κοινωνικῆς συνείδησης. Ἡ κόκκινη φλόγη τοῦ πολέμου ἀναψαν στὸ κορμὶ τῆς ἀνθρωπότητας τὸ γόνιμο πυρετὸ τῆς κληρονομικῆς τῆς ἱστορικῆς τῆς δραστηριότητας για τὴ δημιουργία ἀνώτερος βαθύτατα ἀνθρώπινου,

ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ»,

ΓΙΑΝΝΗ ΣΚΑΡΙΜΠΑ

Χαρά πνευματική και βαθειά καλλιτεχνική συγκίνηση, είναι τὰ δῶρα πού μας πρόσφερε ἡ ἀπό σκηνῆς ἐκτέλεση τοῦ τρίπρακτου κοινωνικοῦ δράματος ἡ «Γυναίκα τοῦ Καίσαρος» τοῦ συμπολίτη μας λογοτέχνη καὶ γνωστοῦ στὰ νεοελληνικά γράμματα κ. Γιάννη Σκαρίμπα.

Τὸ κοινὸ τῆς Χαλκίδος χαιρέτισε μὲ ἐνθουσιασμό τὸ καλλιτεχνικὸ τοῦτο γεγονός πού σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιροὺς ἀποτελεῖ μιὰ πνευματικὴ νίκη πού κέρδισε ὁ συγγραφέας καὶ ὁ ὄμιλος τῶν νέων ἐρασιτεχνῶν ἠθοποιῶν.

Γιὰ πρώτη φορά ὕστερα ἀπὸ χρόνων πνευματικὴ ἐργασία ἡ ζωντανὴ τέχνη τοῦ συγγραφέα δόθηκε στὸ πλατὺ κοινὸ τῆς Χαλκίδος. Τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου πού παρήλασε μὲ σειρά παραστάσεων ἀπ' τὸ κινηματοθέατρο «Κεντρικὸ» ἀπέδωσε τὴν τιμὴ πού ἀξίζει σ' ἕναν ἀγωνιζόμενο ἐργατὴ τῆς Τέχνης.

Ἰδιαίτερα σημειώνομε τὴ σύμπραξη στὸ ἔργο τοῦ γνωστοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Μ. Κατράκη καὶ τὴν σημαντικώτατη καὶ οὐσιαστικὴ συμβολὴ του στὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου.

Ἡ «Γυναίκα τοῦ Καίσαρος» εἶναι ἕνα ἔργο ἀληθινῆς ἀξίας, μὲ βάθος ψυχολογικὸ, δραματικὴ ὡμορφιά καὶ διάλογο πλούσιο, γεμάτο ζωὴ καὶ πνεῦμα. Τὸ τέλος τῶν δυὸ τελευταίων πράξεων εἶναι ἀριστουργηματικώτατο, βαθύτατη καὶ λυτρωτικὴ τοῦ ἀκροατῆ ἡ συγκίνηση. Πέντε διαφορετικοὶ τύποι

ιδανικοῦ ζωῆς. Ὁ παλῆς κόσμος γίνεται παρελθόν ὁ ἄνθρωπος ὁ σημερινὸς ἐτοιμάζεται νὰ ξαναπαρουσιαστῆ στὸν καθρέφτη τῆς ἱστορίας μὲ συνείδηση τῆς ἀποστολῆς του κρατῶντας στὰ χέρια του τὴ δύναμη πού τὸν κάνει ἰκανὸ νὰ κυβερνήσει τὸ πεπεωμένο του καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὴ ζωὴ στὴ «γνώση». Ὁ τίμιος αὐτὸς ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνα μας θὰ ἔχη ὄλο τὸ δικαίωμα νὰ βάλῃ στὰ ἐξαγνισμένα χεῖλη του ὅτι ἔλεγε ὁ Θεόφραστος «Ὡς ὠραῖον ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος ᾖ». Εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴ δυνατότητα τῆς προοπτικῆς μας ἡ τελειωτικὴ μορφή τοῦ καινούργιου μέλλοντος. Μποροῦμε ὅμως νὰ μαντέψουμε πῶς βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς θὰ εἶναι ἡ αὐτὴ τῶν δύο ὕψων τοῦ πολιτισμοῦ γιὰ τῆς ὁποῖες παραπάνω μιλήσαμε καὶ ἡ μετουσίωση τῆς κριτικῆς σκέψης σὲ πνευματικὴ δραστηριότητα μὲ προορισμὸ τὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς τοῦ καλῶντου ἄνθρώπου τοῦ μέλλοντος. Τώρα ἂς ἔλθωμε ἐκεῖ πού ἀρχίσαμε. Τὰ σκληρὰ ἐνστιχτα τοῦ συνανθρώπου μας ἔχουν ἱστορικὴ τὴν καταγωγὴ καὶ κοινωνικὴ τὴ δικαίωση, ὅπως εἶπαμε. Εἶναι ἡ ἐκδήλωση τοῦ ἐγωῖσμοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὑποφέρει τὸ ἄτομο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ λυτρωθῆ παρά μὲ τὴ διαμόρφωση καινούργιων ἱστορικῶν πραγματικότητων. Ἐμεῖς πιστεύομε πῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔπαψε νὰ ἔχη καρδιά. Ἀπευθυνόμεσθε σ' αὐτόν. Ψαχουλεύομε τὸ εἶναι του μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βροῦμε μέσα του τὴ μυστικὴ πηγὴ τῆς συγκίνησής του νὰ τὴν κάνομε νὰ βουρκώσει γιὰ τοὺς διπλανούς του, πού τοὺς εἶναι τόσο πικρὴ ἡ γεύση τῆς ζωῆς.

ΤΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

παρμένοι μὲ προσοχὴ μέσα ἀπ' τὸ λαβύρινθο τῆς κοινῆς ζωῆς περνοῦν δλοζώντανοι πάνω ἀπ' τὴ σκηνή.

Ἡ Ἰουλίττα Βλαντῆ (Γυναίκα τοῦ Καίσαρος), ἕνας δαιμονισμένος χαρακτήρας, μ' ἕνα ἄμετρο χωρὶς ὄρια ἐγωῖσμὸ πού στὴν πορεία του θέλει νὰ ὑποτάξῃ πρόσωπα καὶ ἰδέες. Θὰ παίξῃ στὰ χέρια τῆς τρεῖς ἄντρες, ὅπως θάπαιζε μὲ τρία μαχαίρια—γιατί σὶ ἀλήθεια πληγώνεται—ὥσπου στὸ τέλος μὲ τὸ αἷμα τοῦ πρώτου ἄντρα τῆς πού κατὰ βάθος ἀγαπάει θὰ καθάρῃ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ μὲ τὸν πόνο τῆς θὰ λυτρωθῆ.

Ὁ Ἄνδρέας Βλαντῆς, ὁ ἄντρας μὲ τὴν τίμια συνείδηση, ὁ σύζυγος πού ἀγαπάει, ὁ πατέρας πού πονεῖ, ἡ Μάρθα, ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἰουλίτας, ἡ ἀπλοῖκη καρδιά, ἡ ἀγνή ξάστερη ψυχὴ, ἡ τετράγωνη σκέψη, τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀρετῆς, τῆς λογικῆς ὁ βράχος πού πάνω του σπάζουν τὰ κύματα τὰ πάθη τῆς Γυναίκας τοῦ Καίσαρος, ὁ Γεώργιος Μουζῆς ὁ ἀφελῆς καὶ τίμιος ἔμπορος, τὸ καταφύγιό τοῦ ἀτιθάσου γυναικεῖου ἐγωῖσμοῦ, ὁ δευτερός ἄντρας τῆς Ἰουλίτας, κὶ ὁ πρωτοδίκης Ἀργυράμος, «ταπεινὸς καριερίστας» πού παραβιάζοντας τῆς ζωῆς τοὺς οὐσιαστικοὺς νόμους θέλει νὰ βρισκεται ἐν τάξει μὲ τὸν τύπο καὶ τῆς κοινωνίας τὴν ψεύτικη ἠθική. Γύρω σ' αὐτοὺς τοὺς ξεχωριστοὺς τύπους θαυμάσια πλέκεται τὸ ἔργο. Τοῦ συγγραφέα, τὸ ζωντανὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἐπιτυχημένο παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν, ἔδωσαν στοὺς μακρεῖς διαλόγους τοῦ ἔργου μι' ἀσύγκριτη ὡμορφιά.

Ὁ κ. Μ. Κατράκης, ὡς Βλαντῆς, μᾶς χάρισε στιγμῆς ἀνώτερης καλλιτεχνικῆς συγκίνησης. Τὸν εὐγνωμονοῦμε γιὰ τὸ μᾶς ἔκανε ν' ἀντικρύσομε στὴν ἄχαρη πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐπαρχίας ἕνα χαρωπὸ κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ τῆς τέχνης.

Ἡ κ. Λοῦλα Σιμιτῆ, στὸ δυσκολώτατο ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας ἔπαιξε μ' ὄλη τὴ δύναμή τῆς ψυχῆς τῆς μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἀσφαλῶς μέσα τῆς καίει κάποια φωτιὰ τῆς τέχνης. Ἡ δὲ Ἐφη Λαμπταδαρίδου, τέλεια στὸ ρόλο τῆς Μάρθας ἔπαιξε μὲ φυσικότητα, μὲ τὴ βαθειὰ καλλιτεχνικὴ ἀντίληψη πού διακρίνει αὐτὴ τὴν ἐκλεκτὴν νῆα. Ἐὐχόμεσθε καὶ στὶς δυὸ γρήγορα ν' ἀνέβουν τὰ σκαλοπάτια τῆς τέχνης.

Οἱ συμπαθεῖς νέοι φίλοι κ. κ. Ἀπ. Μπουκός καὶ Δημήτριος Πασσᾶς, θαυμάσιοι στοὺς ρόλους τοὺς θερμώτατα συγχαρητήρια.

Ἀξίζει καὶ στὴν δα Πέπα Μαρμαρινοῦ κάθε τιμὴ γιὰ τὴν εὐγενικὰ σύμπραξή τῆς στὸ ἔργο μὲ τὸ μικρὸ ρόλο τῆς ὑπηρετριάς, ὅπως καὶ στὸν σκηνογράφο κ. Κουκάκη (Lolo) γιὰ τὴν ὠραία καλλιτεχνικὴ τους ἐργασία καὶ σ' ὄλους ὄσους βοήθησαν γενικώτερα στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ.

Τὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸ γεγονός δίνει πολλὰς ἐλπίδες πῶς ἔδω στὴν πόλη μας θὰ καλλιερῆθῃ, ἔστω καὶ σὲ τούτῃ τὴ δύσκολη ἐποχῇ, ἡ ἀγάπη στὸ σοβαρὸ θέατρο, τὴ γέφυρα αὐτὴ τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν τέχνη καὶ τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν ἄν... ἡ γαλαρία προγκάρει... μ' ὄλα ταῦτα εἶναι θεατροφιλή κὶ ἂν ὁ λαὸς δὲν νοιώθει τίς μεγάλες μορφές τῆς τέχνης, πού γι' αὐτὸ δὲν φταίει αὐτός, μ' ὄλα ταῦτα ξέρεῖ νὰ ἀσθάνεται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ. ΘΕΟΔ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

«ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ: ΟΔΟΣ ΑΓΓΕΛΗ 26
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 3-45 - ΧΑΛΚΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Ἐτησίᾳ Δραχμῆς 1000. — Ἐξάμηνος Δραχμῆς 600.
Διὰ Δήμους, Κοινότητας, Τραπεζῶν καὶ διαφόρους
ὀργανισμοὺς ἐτησίᾳ Δραχμῆς 2.000.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ: ΚΑΤΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑΝ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

Συνδρομῆς καὶ Καταχωρήσεις προπληρώνονται.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΕΠΙΤΑΓΕΣ

Πρὸς τὸν ὑπεύθυνον κ. Ἄνδρ. Ἰω. Ζύντου — Χαλκίδα

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 100

«ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΑ...»

... Κὶ ἀπόψε τὸ φεγγάρι σου
τοὺς δρόμους θὰ φωτίσῃ,
κὶ ἀσήμια σὶ ἀκρογιάλια σου
ἡ νύχτα θὰ σκορπίσῃ...
Νεράιδες θ' ἄρθουν σὰν καὶ χτέες
σὰν πούρχονται τόσες βραδυές,
γιὰ νὰ σοῦ ποῦν — στὴν ἄφατη μαγεία
τὴν ἴδια πλάνα συμφωνία...
(Κὶ ἀπόψε πόλῃ ἔξωτικὰ
θ' ἄχῃς μιὰν ἱστορίαν,
σὲ κάποιον μ' ἀγάπη γιὰ νὰ πῆς
κὶ ἴσως καὶ νὰ προσευχηθῆς,
γιὰ μιὰ παλῆ —
λησμονησμένη σου ἁμαρτία...)

... Κὶ ἔτσι σὰν χτέες καὶ σήμερα...
θ' ἄρθῃς κοντὰ μου ὡ πόλῃ!...
μὲ τ' ἀκρογιάλια σου, μὲ τίς βραδυές,
τίς λύπες σου καὶ τίς χαρῆς
— στοῦ νοῦ μου τὴν ἀσβόλη —
Κὶ ἐνῶ ψηλά στὸν οὐρανὸ
θὰ λάμπῃ τὸ φεγγάρι
θ' ἄρθῃς κὶ ἀπόψε κ' ἡ χαρὰ
θ' εἶναι — μαργαριτάρη!...
Τὴ φαντασίᾳ μου ξανά, μὲ τὸ ποιτὸ
τῆς νοσταλγίας, θὰ μεθύσῃς,
— κὶ ἀπόψε σὰν καὶ χτέες, πόνο γλυκὸ
ἐντὸς μου θὲ ν' ἀφίσῃς...

(... Νύμφη πανῶρια ἔξωτικὰ
πόλῃ παραμυθένια
π' ἀπλώνεται κρινένια,
κάποια ψυχὴ στὴ σιγαλιὰ
ὑμνοὺς γιὰ νὰ τονίσῃ...)

... Πόλῃ π' ὀνειρεύσαι χαρῆς
στὶς ἀστερόφωτες βραδυές,
κὶ ἡ Μοῖρα σ' ἔχει κλείσει
μὲ θλίψη, ἀβάσταχτη — βαθείᾳ...

Αὐγουστος 1942

Βασ. Χ. Παπαδόπουλος

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΑ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

PAUL CLAUDEL

Μεσημέρι. Βλέπω ἀνοιχτὴ τὴν ἐκκλησιά. Πρέπει νὰ
[μῦθ.

Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔρχομαι νὰ προσευχηθῶ.

Τίποτα δὲν ἔχω νὰ δώσω καὶ τίποτα νὰ ζητήσω.
Ἔρχομαι, Μητέρα, μόνο γιὰ νὰ σε ἰδῶ

Νὰ σε ἰδῶ, νὰ κλάψω ἀπὸ εὐτυχία, νὰ μάθω τοῦτο.
Ἵτι εἶμαι γιὸς σου κὶ ὅτι εἶσαι δῶ.

Μιὰ μόνο στιγμὴ ἐνῶ ὄλα σταματοῦν.

Μεσημέρι!

Νᾶμαι κοντὰ σου, Μαρία, στὸ μέρος πού βρίσκεσαι.

Νὰ μὴ λέω τίποτα, νὰ κυτᾶζω τὴ μορφή σου,
Ν' ἀφήνω τὴν καρδιά μου νὰ μιλή μὲ τὴ δικιά της
[γλῶσσα τραγουδῶντας,

Νὰ μὴ λέω τίποτα, μὰ νὰ τραγουδάω μόνο γιὰ τὴν
[ἔχω τὴν καρδιά χαρούμενη,
Σὰν τὸν κότση πού μὲ τίς ξαφνικὲς του τρίλλιες
[συνεχίζει τίς σκέψεις του.

Γιὰ τὴν εἶσαι ὠραία, γιὰ τὴν εἶσαι ἀμόλυνη,
Γυναίκα μὲ τὴ θεία χάρη τελειωμένη,

Πλάσμα στὴν εὐτυχία του καὶ στὸ τέλος του πρώτου,
Τέτοιο πού βγήκε ἀπ' τὸ Θεὸ τὸ πρώινὸ τῆς ἰδιότητος
[τῆς λαμπρότητάς του.

Τέτοια ἀκηλίδωτη γιστὶ εἶσαι ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ
Πού εἶναι ἡ ἀλήθεια στὰ χέρια σου, κ' ἡ μόνη ἔλ-
[πίδα κὶ ὁ μόνος καρπός.

Γιὰ τὴν εἶσαι ἡ γυναίκα, ἡ Ἐδέμ τῆς παλῆς ξεχασμέ-
[νης στοργῆς

Πού τὸ βλέμμα τῆς βρίσκει ἀμέσως τὴν καρδιά καὶ
[σκορπίζει τὰ συγκεντρωμένα δάκρυα,

Γιὰ τὴν εἶσαι ἡ ἑσώσες, γιὰ τὴν εἶσαι ἡ Γαλλία,
Γιὰ τὴν εἶσαι αὐτὴ, ὅπως κ' ἐγώ, ἦταν γιὰ σένα κάτι πού
[τὸ συλλογιστικῆς,

Γιὰ τὴν ὥρα πού συντριβόταν τὸ πᾶν, τότες ἀνά-
[κατώθηκες,

Γιὰ τὴν εἶσαι ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ Γαλλία,

Γιὰ τὴν εἶσαι μεσημέρι, γιὰ τὴν εἶσαι ἡ σημερινὴ μέρα
Γιὰ τὴν εἶσαι δῶ παντοτεινὰ, μόνο γιὰ τὴν εἶσαι ἡ Πα-
[ναγία, μόνο γιὰ τὴν ὑπάρχεις,

Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. ἂς εἶσαι εὐλογημένη!

(Ἀπὸ τὰ Poemes de Guerre)

Μεταφρ. Γ. Ι. Φ. Ὑσάρης

ΑΓΑΠΗ

Στὸ προχεχῆς, ὠραῖο πεζογράφημα, ὑπὸ
τὸν τὸν ἀνώτερω ἴτλον, τῆς κυρίας

Φώτῳς Μίχῳ

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ & ΛΟΨΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΥΠΟ ΜΩΑΜΕΘ Β' 1470

ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΠΕΛΛΑΡΑ

3ον) Ἡ σφαγή ὑπῆρξε τρομερά καὶ αὐτὰ τὰ ῥωμαλέα μειράκια τῆς πόλεως, ἀννικαταστήσαντα τοὺς θανατωθέντας τοξότας τοῦ Θωμᾶ ἐπὶ τῶν ἐπάλληλων, παρέσχον τόσον ἐξαιρέτους ὑπηρεσίας, ὥστε ὁ Σουλτάνος ἐφρόντισε νὰ πληροφορηθῆ τίνες ἦσαν. Ἐλέγη δ' εἰς αὐτὸν ὅτι ἦσαν ἄνδρες ἐλθόντες ἐκ Ναυπλίας πρὸς ἐνίσχυσιν, οἱ ὅποιοι εἶχον διαπεράσει τὸν Εὐριπον παρὰ τὴν ἄγρουπον ἐπιτήρησιν τῆς πρὸ τῆς γεφύρας φρουρῶν. Πιστεύσας ὁ Μωάμεθ τὸν μῦθον τοῦτον διέταξε τὴν κατατόμησιν πάντων τῶν παρὰ τὴν γέφυραν φρουρῶν του.

Ἐπὶ τρεῖς ἀκόμη ἡμέρας καὶ νύκτας ὁ Σουλτάνος ἐξηκολούθη βομβαρδίζων καὶ ἀπαιτῶν τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, τὴν δὲ πρῶταν τῆς 11ης Ἰουλίου παρεσκευάζετο νὰ προβῆ εἰς ἔφοδον κρατερωτέραν πασῶν τῶν προηγουμένων ἐναντίον τοῦ βεβλαμμένου περιβόλου τοῦ τείχους μεταξὺ τοῦ πύργου τοῦ Ναοῦ καὶ τῆς Πύλης τοῦ Χριστοῦ, τῆς κυριωτάτης τῶν χερσαίων πυλῶν, τὰ δὲ πυροβόλα διηύθυνον τὰς βολὰς αὐτῶν κατὰ τῶν ἐρειπωμένων προχωμάτων τῆς Ἰουδαϊκῆς συνοικίας.

Αἰφνης ἐφάνη ἀπὸ βορρᾶ καταπλέων ὁ ἐξ ἑβδομήκοντα καὶ ἐνὸς σκαφῶν συγκείμενος στόλος τοῦ Κανάλη. Αἰφνιδίως τότε τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Ὁ Σουλτάνος ἀνέμενε ὅτι ὁ Βενετὸς ναύαρχος ἔμελλε νὰ διαρρήξῃ τὴν βορείαν ἐξ ἀκατίων γέφυραν καὶ νὰ πυρπολήσῃ τὴν πρὸς νότον καὶ νὰ κατακλείσῃ αὐτὸν τε καὶ τὸν στρατὸν του ἐν τῇ νήσῳ. Κατὰ τινὰ παράδοσιν ἔχυσε δάκρυα λύσσης, κατ' ἄλλην δὲ ὅτι ἀνέβη πάραυτα ἐπὶ τοῦ ἵππου του ἵνα διαβῆ καὶ πάλιν τὴν γέφυραν, ἀλλ' ὅτι ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τινος τῶν περὶ αὐτὸν πασάδων. Ἡ γνώμη τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν εὐρίσκει δίκαιον τὸν φόβον ὑφ' οὗ κατελήφθη ὁ Σουλτάνος. Πράγματι ἂν ὁ Κανάλης ἐξετέλη τὸ καθῆκον του, ἠδύνατο καὶ τὴν πολιορκίαν νὰ λύσῃ καὶ τὴν Χαλκίδα νὰ σώσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν Πορθητὴν. Ἡ ἀτολμία ὅμως τοῦ Κανάλη καὶ ἡ τύχη ἄλλως ἠθέλησαν.

Ὁ Βενετὸς ναύαρχος τοῦτο μὲν ὑπὸ ἐφεκτικότητος, τοῦτο δὲ ὑπὸ πατρικῆς φιλοστοργίας, διότι συνέπλεε μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ υἱὸς του, κατελήφθη ὑπὸ δισταγμῶν καὶ δὲν προέβη εἰς τὰς προσηκούσας ἐνεργείας ἐν ὧσιν ἦτο καιρὸς. Εἰς μάτην δύο εὐπατρίδαι Βενετοὶ ἐκ Κρήτης, ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιπέσωσι μετὰ τῶν γαλερῶν αὐτῶν ἐναντίον τῆς ἐξ ἀκατίων γεφύρας. Ὁ ναύαρχος τοῖς ἀπήντησε ὅτι ὄφειλον ν' ἀγαμείνουν μέχρις οὗ φθάσωσι ἅπαντα αὐτοῦ τὰ πλοῖα. Λέγεται ὅτι ἐπεκράτησε καὶ ἐν τῷ στόλῳ δωροδοκία οὐδὲ εἰς ἐκινήθη. Τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐρίπου ἀνεστράφη, ὁ δὲ Κανάλης ἠγκυροβόλησεν ἡσυχῶς ἐν τῷ ὄρμῳ τῶν Πολιτικῶν εἰς ἀπόστασιν ἕξι μιλίων πρὸς βορρᾶν τοῦ πορθμοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

1) Εἶμαι βέβαιος ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πρὸ τῆς κατεδαφίσεως τοῦ φρουρίου, κυκλοτεροῦς Ἄνω Πύλης, ἐναντι τῆς σημερινῆς εβδομαδιαίας ἀγορᾶς, δι' ἧς εἰσηχόμεθα πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν συνοικίαν. Ἡ εἰσοδος ἐκ τῆς Πύλης ταύτης ὡς καλῶς ἐνθυμοῦμαι, ἔκειτο ἐκεῖ περὶπου ὅπου ἵσταται σήμερον ὁ ἀνδριὰς τοῦ φονευθέντος ἐν Γριμπόβφ ἀξιωματικοῦ Ἀναστασίου Παπαναστασίου.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΨΩΜΙ!

... «τὲν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον
δὲς ἡμῖν σήμερον...»

Ψωμί! τὸ Θεῖο τὸ δῶρημα! Ἄνομο χέρι ἀνθρώπου,
Μέσα σι' ἀγκάθια σ' ἔσπειρε τοῦ ματωμένου τόπου!
Μὲ τὸ προζύμι τῆς χολῆς καὶ τὸν πικρὸν ἰδρῶτα,
Σὲ ζύμωσαν οἱ στεναγμοὶ καὶ τῆς κακίας τὰ χνῶτα!

Ψωμί! τὸ Θεῖο τὸ δῶρημα! Ἀντίδωρο ἱερό!
Τὸ μῖσος τοῦ ἀνθρώπου σ' ἔκαμε πικρό, φαρμακερό,
Στὴν ἀγωνία τοῦ φτωχοῦ καὶ στοῦ παιδιοῦ τὸ κλάμμα!
Γιὰ σένα ξεδιπλώνεται τοῦ σπαραγμοῦ τὸ δρᾶμα!

Ψωμάκι! Ἄρτος τῆς ζωῆς καὶ σῶμα τοῦ Θεοῦ!
Πότε στὴν Ἅγια Τράπεζα τοῦ εἰρηνικοῦ Ναοῦ
Θὰ σ' εὐλογήσουνε ξανά; καὶ πότε—ποιὸς τὸ ξέρει—
Τ' ἀλέτρι τῆς εἰρήνης σιὸ φτωχὸ τὸν κόσμον θὰ σὲ φέρῃ!;

Γεώργιος Θ. Κελεπούρης

Σημ. Κάποτε, πρὸ εἴκοσι ἀκριβῶς χρόνων, στὸν ἀποκλεισμό τοῦ 1918 ποῦ μᾶς ἔκαμαν οἱ Ἄγγλοι, ὁ ποιητὴς κ. Γ. Κελεπούρης ἐξαπέλυσε ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἀνώτερης ἀνθρωπιστικῆς ἐμπνεύσεώς του, τὸν ἀθάνατον αὐτὸν ὕμνον πρὸς τὸ «ψωμί».

Γιὰ τὴν ἐπικαιρότητα ξαναπέρνομε τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ποίημα καὶ τὸ θέτομε σὰν προμετωπίδα στὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» ἐρωτῶντες μαζὶ μὲ τὸν ποιητὴ, πότε θὰ εὐλογηθῇ ὁ «Ἄρτος τῆς ζωῆς» στὴν Ἅγια Τράπεζα τῆς εἰρηνεύσεως τοῦ κόσμου καὶ πότε τὸ ἄροτρον τῆς δημιουργίας θὰ σκορπίσῃ καὶ πάλιν τὴν χαρὰν εἰς τὸν πικραμένον ἀνθρώπον;!

ΧΕΙΜΩΝΑΣ 1942

Ἄκου τ' ἀγέρι πῶς φυσᾷ στὶς γρίλλιες τοῦ σπιτιοῦ
κι' ἔξω βροντᾷ καὶ ἡ βροχὴ ὅλα τὰ χεῖ σαρώσει.
Ἔσβυσ' ἡ μέρα γιὰ καλά, κι' ἔχει πάλιν νυχτώσει
κι' ὅλα τὰ ἄστρα ξαφνικά, χαθῆκαν τ' οὐρανοῦ.

Ἦρθ' ὁ χειμῶνας πῖο βαρὺς ἐφέτο. Κι' ἡ καρδιά,
εἶν' ἀπ' τὴ λύπη τῆς βουβῆς, κι' ὅλα τὰ πνίγ' ἡ θλίψη
κι' ὅτι κι' ἂν κάνει πειὰ κάνει τὸν πόνο του νὰ κρύψει
Πόσο εἶν' μάταιο ἀφοῦ ἐχάθηκ' ἡ χαρὰ!...

Περσεὺς Ἀθηναῖος

ΓΥΝΑΙΚΑ

Βρῦση κάθε χαρᾶς, εἶναι ἡ γυναῖκα μόνη,
ἀλλὰ μαζὺ καὶ ὀχεντρα, ποῦ τίς καρδιές δαγκώνει.

Εἶναι μαγνήτης ἀφθαστος, ὄλο δροσιά καὶ χάρι,
εἶναι, ἡ γυναῖκα, μοναχὰ—χάδι καὶ πάλιν χάδι.

Εἶναι φουρτουῖνα, πυρκαϊά, θύελλα καὶ χαλαίχι,
κι' ἀπ' τὸ γλυκὸ, τὸ στόμα τῆς, μόνον φαρμάκι στάζει.

Α. Ἰω. Ζῶντος

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ... ΣΤΑ «ΓΡΑΜΜΑΤΑ»,

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΞΑΛΗ

Ἐν Χαλκίδι τῇ 10ῃ Ἰουλίου 1942

Ἀξιότιμε Κε Ζῶντο,

Ἐσωκλειστῶς εὐρίσκετε ἕνα «ἀρθράκι» (*) γύρω ἀπὸ τὸ Ἐνετοτουρκικὸν Φρούριον τῆς Πατρίδος μας, ἐὰν δὲν τὸ βρίσκετε ἄξιον τοῦ Ἡφαιστου καὶ νομίζετε πῶς κάτι μπορεῖ νὰ ὠφεληθοῦν οἱ ἀναγνώσται σὰς καὶ ἡ ἀλήθεια μὲ τὴ δημοσίευσί του, τοῦ δίδετε μιὰ ἀκρούλα στὸ ἔγκριτο φύλλο σας, ποῦ μέσα στὴν παραζάλη ποῦ μᾶς δέρνει ἀλύπητα ἔγινε σύντροφός μας ἀχώριστος κι' ἀπαραίτητος.

Ἐλπίζω δὲ νὰ μοῦ δοθῇ καὶ πάλιν ἡ εὐκαιρία νὰ σὰς στείλω καὶ μιὰ μελετούλα γιὰ τὴν Ἅγια Παρασκευὴ καὶ ἀκόμη γιὰ τόσα ἄλλα ἱστοριοφιλολοβικά καὶ ἀρχαιολογικά ἀφοῦ τὸ βιβλιάρκι ποῦ εἶχα στὸ σκαρὶ «Εὐβοϊκοὶ Ἀρχαιολογικοὶ Περιπατοῖς» σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τὸ φῶς, γιὰ πολλοὺς λόγους.

Σὰς ἐκφράζω δὲ ἀπὸ δῶ τὸ θαυμασμό μου καὶ τὴ βαθειά μου ἐκτίμησι γιὰ τὸ ἔργο σας καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς σφίξω τὸ χέρι καὶ νὰ σὰς εὐχηθῶ καλὴ προκοπὴ γιὰ τὸ Περιόδικό μας.

Μὲ ἐκτίμησι
Φίλων Μακρῆς

ΣΗΛΕΙΑ

Ἀθῆναι 24 Αὐγούστου 1942

Ἀγαπητὲ Ἀνδρέα,

Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα», ποῦ μοῦ στέλνεις καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ὡραία ἱστοριοφιλολογικὴ σου ἐκδοσὴ, ποῦ χαρίζεις στὴν Εὐβοία. Ζηλεύω ποῦ δὲν ἔχει σήμερα καὶ ἡ ἰδιαιτέρα μας πατρίδα Ζάκυνθος ἕνα παρόμοιο ὄργανο πνευματικό.

Μὲ τοὺς ἀσπασμούς μου
Δικός σου
Δημ. Μάργαρης
Ἰποδ)θουτῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης

ΓΙΑΡΗΓΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἀθῆναι 30 Ἰουλίου 1942

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ἄν καὶ δὲν κατάγομαι ἀπὸ τὴν ὡραία σας Πατρίδα ἐν τούτοις μὲ συνεκίνησε καὶ ἐμένα ἡ ἀξίειπαινος προσπάθειά σας εἰς τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» ποῦ εἶχατε τὴν ὡραία ἐμπνευσιν νὰ ἐκδώσῃτε.

Στὶς τόσον δύσκολες ἡμέρες ποῦ περνοῦμε τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» ἔρχονται ὡς παρήγορος ἄγγελος καὶ γενικά ὡς μιὰ τόνωσις τῆς πνευματικῆς μας κινήσεως.

Σὰς συγχαίρω, κύριε Διευθυντά, καὶ εὐχομαι ὅπως ἀπροσκόπτως συνεχίσῃτε τὴν ἐκδοσιν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ. Σὰς παρακαλῶ δὲ θερμῶς ὅπως μοῖ ἀποστείλλητε (εἰ δυνατόν συστημένα διὰ νὰ μὴ παραπέσουν) τὰ τρία πρῶτα φύλλα, τὴν ἀξίαν τῶν ὁποίων ταχυδρομικῶς σὰς ἐμβάζω. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θέλω προμηθευθῆ τὰ ἐπόμενα φύλλα

(*) Τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἀρθράκι ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον.

ἀπὸ τὸ ἐνταῦθα βιβλιοπωλεῖον Ἰ. Δ. Κολλάρου ποῦ τακτικὰ παραλαμβάνει αὐτά.

Εὐχαριστῶ
Σωκράτης Π. Γρηγοριάδης

ΔΠ' ΑΛΑΡΓΙΝΟ ΝΗΣΙ

Ἀξιότιμε κ. Ζῶντο,

Ὅπως τυχαίως ἔπεσε στὰ χέρια μου τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ σας «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» καὶ ἀμέσως μ' ἄπληστη χαρὰ διάβασα τὸ διαλεκτὸ του περιεχόμενο.

Σὰς ὁμολογῶ εὐκρινὰ πῶς μ' εὐχαρίστησε ἐξαιρετικά, κι' ἀρκετὰ μάλιστα μὲ ἀνακούφισε ἔστω καὶ γιὰ λίγην ὥραν ἀπὸ τὸ βαρὺ πόνο τοῦ προσφάτου πένθους μου. Γιὰ τὸ ψυχικὸ τοῦτο λουτρὸ Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

Καίτοι ἀργὰ Σὰς στέλνω κι' ἐγὼ τῶρα ἀπ' τὸ ξέμακρο χωριουδάκι τοῦ Καβοντόρου ὅπου ὑπηρετῶ, ἔχοντας ἀναλάβει ὑψηλὴν ἀποστολή, τὰ πῖο ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου διὰ τὴν ὑπέροχον καὶ εὐγενῆ Σὰς σκέψιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ θαυμασίου Σας περιοδικοῦ.

Μετὰ τιμῆς
Ἐρρικέττη Π.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Χαλκὶς Αὐγούστου 1942

Κύριε Ζῶντο,

Ὅπως τυχαίως ἔπεσε στὰ χέρια μου τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλον τοῦ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσίν σας περιοδικοῦ, «Εὐβοϊκὰ Γράμματα», καὶ τόσον πολὺ σὰς βεβαίω μὲ ἄρεσε, εἶναι πράγματι τέλειον, ὥστε ἀμέσως ἔσπευσα νὰ ἀγοράσω ὅλα τὰ προηγούμενα τεύχη ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ κ. Κ. Βρεττοῦ.

Ἐνθουσιασθεῖς δὲ ἀπὸ τὴν τόσον εὐγενῆ προσπάθειά σας, σὰς στέλλω καὶ ἐγὼ μιὰ μικρὴ μου ἐργασία, γιὰ τὴν ὁποίαν πιστεύω θὰ φανήτε ὀλίγον ἐπιεικῆς.

Μὲ εὐχαιρέτον ἐκτίμησιν
Ρέννος Ἄλμας

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΩ

Γιατὶ μὲ κάνεις νὰ υποφέρω;
μήπως δὲν ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ;
ἐγὼ μικρὴ μου σὲ λατρεύω
δὲν ντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Κοντὰ σου θέλω πάντα νάμαι,
μὲς στὴ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ
νὰ σ' ἔχω ὁμορφὴ μικρούλα
νὰ σὲ γεμίζω ἀπὸ φιλιὰ.

Μὰ σὺ μὲ ἄλλονε γυρίζεις,
κι' ἀπ' τὰ φιλιὰ του πίνεις καὶ μεθάς
καὶ μένανε, ποῦ υποφέρω
ἄσπλαχνη πάντα μὲ γελᾷς

Γιατὶ μὲ κάνεις νὰ υποφέρω
μήπως δὲν ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ
ἐγὼ μικρὴ μου σὲ λατρεύω
δὲν ντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Μαρ. Ἄγγ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὰ «Ευβοϊκὰ Γράμματα» δὲν ἀπαντοῦν, εἰς τοὺς συνεργάτας, συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῶν δι' ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας. Παρακαλοῦνται συνεπῶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ παρακολουθοῦν τὴν παροῦσαν στήλην.

Κον Ἰω Χαραρᾶν, Ἐνταῦθα. Ἡ 1000δραχμὸς ἐτήσια συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμὰ γιὰ τὴν ἀυθόρμητη καὶ τόσον εὐκρινῆ ὑποστήριξι τοῦ περιοδικοῦ μας.

Κον Σωτ. Β. Λεμπέσων, Δικηγόρον Ἐνταῦθα. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κον Ν. Μπελλάραν, Ἀθήνας. Πήραμε εὐχαρίστως καὶ τὴν νέαν συνεργασίαν σας.

Κον Σωκρ. Π. Γρηγοριάδων, Ἀθήνας. Τὸ πρῶτον μας φύλλον ἐξηγητήθη. Σᾶς στείλαμε τ' ἄλλα καὶ τὸ 5ον ἀντὶ τοῦ ζητουμένου πρώτου. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια θερμὰ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τώρα θὰ παίρνετε τὸ φύλλον τακτικὰ ὡς συνδρομητὴς μας.

Κον Τ. Φοῖφω, Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη ἡ «Ἀντιγόνη» σας, πού ὡς σύντομος χαρακτηρισμὸς τῆς ἀθάνατης αὐτῆς Σοφοκλείου τραγωδίας, εἶναι πολὺ καλὴ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Κον Σ. Κουρ. Π. Λεμπέσων, Πρόεδρον Βασιλικῶν, **Ν. Τριανταφύλλου**, Βασιλικῶν, **Κυριαζὴν Τουλούμην**, Δοκὸ. Ἡ 500δραχμὸς ἐτήσια συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότερα.

Κον Μηνᾶν Χρηστίδων, Ἐνταῦθα. Ἡ «γαλήνη» ἐξαιρετικὴ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Τίποτε ἄλλο δικό σας δὲν πήραμε, κ' ἀποροῦμε, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραπέφτουν γράμματα, πού ἀπευθύνονται στὸ περιοδικό μας, ἀπὸ ἔνταῦθα.

Κον Γ. Λευτάκην, Ταμιακόν, Θήβας. Ἡ 500δραχμὸς ἐτήσια συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ τῶν «Ευβοϊκῶν Γραμμάτων».

Κον Ρέννον Ἄλμαν, Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ «σπιτάκι μου» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Παρακαλοῦμεν, ὅμως, νὰ ἔχωμε —γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ Περιοδικοῦ μόνο— καὶ τὸ πραγματικὸ σας ὄνομα.

Κον Ψυχ. Ἄρην, Νέαν Σμύρνην. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

ΑΒΕΝΑ, Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν 500δραχμὸν ἐτήσιαν συνδρομὴν σας.

Κον Α. Χ. Ζώνη, Ζάκυνθον. Μετ' εὐχαριστήσεως μανθάνομεν τὴν ἐπιστροφὴν σας εἰς Ζάκυνθον. Σᾶς εὐχόμεθα καλὴν διανομήν καὶ νέες πνευματικὲς δημιουργίες. Τὸ φύλλον θὰ στέλλεται ὅπου μᾶς γράφετε εὐχαρίστως.

Κον Ν. Δ. Παύλου, Καλημεριάνους. Πήραμε καὶ τὴν νέαν συνεργασίαν σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν της. Σᾶς παρακαλοῦμεν, τὰ χειρόγραφα σας νὰ τὰ γράφετε πάντα ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Κον Ἐρρικέτη Παπαδοπούλου, Καλλιανὸ - Καρύστρου. Πήραμε συνδρομὴ σας, γράμμα σας καὶ συνεργασίαν. Γιὰ ὅλα σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμὰ. *Τὸ «ἀπὸ αὐγῆ σ' αὐγῆ»*—ξέσπασμα πόνου ἀγιάτρευτο, πού διαβάζοντάς το μᾶς φέρνει κοντὰ στὴν πονεμένη ψυχὴ σας, θὰ δημοσιευθῇ. Σᾶς στείλαμε φύλλον ἀπ' εὐθείας, ἀν, ὅμως, προτιμάτε τὴν ἐδῶ διεύθυνσιν, πού μᾶς σημειώνετε, εὐχαρίστως νὰ τὸ δίδωμεν ἐκεῖ.

Κον Γ. Καγιᾶν, Ἐνταῦθα. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κον Π. Μιλλίεξ, Γεν. Γραμματέα τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου, Ἀθήνας. Συνδρομὴ καὶ ἀντίτιμον φύλλον ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κον Χαρ. Πλατᾶν, Ὑπολοχαγόν, Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν θερμὰ γιὰ τὴν ληφθεῖσαν ἐτήσιαν συνδρομὴν σας.

Κον Κ. Γ. Σταυρόπουλον, Ν. Ἡράκλειον Ἀττικῆς. Θερμὲς εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ στὸν «Παρθενῶνα» πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Κον Γ. Ι. Φ., Ἀθήνας. Ἡ διόρθωσις, ὅπως βλέπετε, ἔγινε. Αἱ ὑποδείξεις σας μᾶς εὐρίσκουν συμφώνους. Διαφωνοῦμε μερικῶς ὡς πρὸς τὸ τρίτον πρόσωπον. Στὸν κοινὸν φίλον κ. Σ. Π. διαβιβάσαμεν τὴν παράκλησιν σας.

Κον Ἀλ. Καραγιώργων, Ἱατρὸν, Στυλῖδα. Ἐτήσια συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμὰ.

Κον Δημ. Βασιλείου, Δικηγόρον, Ἐνταῦθα. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν καταβληθεῖσαν ἐτήσιαν συνδρομὴν Σας.

Κον Ἀντ. Μπούκων, Ἐνταῦθα. Τὸ «καὶ τώρα» θέλει ἀκόμη δούλεμα. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὴν συνδρομὴν σας.

Κον Εὐάγγ. Βερνέζων, Στενήν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν καταβληθεῖσαν ἐτήσιαν συνδρομὴν σας.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ

Ἄριθμ. 3855

Ἐν Χαλκίδι σήμερον τῇ ἑκτη (6) τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑνεακκοιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου (1942) ἔτους τῆς ἡμέρας Πέμπτης καὶ ὥραν 11 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν Ἀριστείδης Δ. Ἀποστολίδης τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Δημητρίου Ν. Βασιλείου, πληρεξουσίου τῆς Βασιλικῆς ἡ Κίτσας συζ. Ἰωάννου Κασάνση, τὸ γένος Ἀντ. Δρακονάκη, κατοικοῦ Χαλκίδος μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Ἰωάννην Κασάνση, κάτοικον τῶς Χαλκίδος, ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ 11 Σ)βρίου 1942 κλήσεως τῆς πρώτης κατὰ τοῦ δευτέρου ἀπευθυνομένης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος, δι' ἧς ἐξαιτεῖται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀνωτέρω ἀγωγή της, νὰ κηρυχθῇ διαλελυμένος ὁ μετὰ τοῦ ἐναγομένου γάμος της, ἀποκλειστικῆ ὑπατιότητι αὐτοῦ καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη, ὀρισθείσης δὲ δικασίμου τῆς ἀγωγῆς ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 472]πιν. συν. 16 πράξεως τοῦ κ. Γραμματέως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1940 καὶ ἀναβληθείσης τῆς συζητήσεως αὐτῆς διὰ τὴν 6ην Μαρτίου 1941, διεγράφη ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὴν δικάσιμον ταύτην ἐκ τοῦ οἰκείου πινακίου μὴ συζητηθείσα, καλεῖ ἦδη τὸν ἐναγομένον πρὸς συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς της ταύτης ἐξαιτεῖται ἵνα γίνῃ δεκτὴ αὕτη καθ' ὅλας τὰς αἰτήσεις της καὶ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς πάντα τὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς δίκης, μετὰ τῆς παρὰ πόδας αὐτῆς ὑπ' ἀριθμ. 259]πιν. συν. 9 πράξεως τοῦ κ. Γραμματέως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ὀρίζοντος δικάσιμον πρὸς συζήτησιν αὐτῆς τὴν 5 Ν)βρίου 1942 ἡμέραν Πέμπτης καὶ ὥραν 10 π. μ., καλούμενον πρὸς συζήτησιν τῆς ὡς ἄνω κλήσεως καὶ ἀγωγῆς κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὀρισθέντα χρόνον.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν

Ὁ Λαβὼν Εἰσαγγελεὺς
Γιαζέτας

Ὁ Δικ. Κλητῆρ
Ἀριστ. Ἀποστολίδης

Δημοσιευθῆτω διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης Ἐφημερίδος «Ευβοϊκὰ Γράμματα».

Ὁ Εἰσαγγελεὺς
Γιαζέτας

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Στὴν κριτικὴν τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Ι. Φουσάρα, γιὰ τὴ μελέτη, τοῦ κ. Λεμπέση, ξέφυγαν δυὸ τυπογραφικὰ λάθη πού ἀλλάζουν τὸ νόημα τῆς φράσης. Τὰ διορθώνουμε ἐδῶ : στὴ στήλη α', σειρά 6. ἀντὶ γιὰ *διόρθωση* νὰ διάβαστῇ *διόρθωση* καὶ στὴ στήλη β', σειρά 3, ἀντὶ γιὰ *J ébs à para* νὰ διαβαστῇ *J éls à para*.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Εἰς τὸν Ἀρχιμ. κ. Χρ. Ζέρβαν ἀπέστειλαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δημητρίου Βασιλείου δρ. 30.000 ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χαλκίδος εἰς μνήμην Εὐτέρπης Δάριγκ, Ὁσκάρ Δάριγκ καὶ Ἐμμαν. Νικολαΐδου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 40θήμερου ἀπὸ τοῦ θανάτου Εὐτέρπης Δάριγκ.

“ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ
ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ,,

Τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον δημοσίευσμά μας, λόγῳ πληθώρας ὕλης ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ : Ἀφροδισιολόγος — Ὑγιεινολόγος
τέως Νομιάτρως Εὐβοίας

Δέχεται τοὺς ἐξ ἀφροδισίων δερματικῶν καὶ ἀνικανότητος πάσχοντας καθ' ἐκάστην εἰς τὸ Ἱατρεῖον τοῦ
ὁδὸς Νεοφύτου 8 (ἐβδομαδιαία ἀγορὰ)